

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΑ

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ

Στή φίλη μου Ἀρχαίανασσαν, ἐπάνω στίς ρυτίδες,
ἐπῆγεν ὁ μυριόχαρος καὶ κάθισεν ὁ Ἔρωσ.

Ἄ ἔρασταί!

Που δρέψατε τὸ δροσερὸ τῆς ἥβης της λουλούδι
— Ἐκείνη νὰ σὰν ἦτανε, πρωτάρα, στὸν καιρὸ της—
σὰν ποιά φωτιά νὰ νιώσατε! Ἀλήθεια, τί φωτιά!

ΡΟΥΦΙΝΟΣ

Ὡς πότε θενὰ κλαίγωμαι, Προδίκη μου, σιμά σου,
στά πόδια σου, σκληρόκαρδη, ὡς πότε θὰ θωρῆς με;—
Τώρα που οἱ ἄσπρες τρίχες σου φανῆμαν στά μαλλιά σου,
θὰ μου δοθῆς σὰ μιὰ φορὰ στὸν Πρίαμο ἢ Ἐκάβη.

ΡΟΥΦΙΝΟΣ

Στεφάνια νὰ φορέσουμε, Προδίκη, ἀφ' οὗ λουσθοῦμε,
κι ἄς πιοῦμε ἀνέρωτο κρασί στίς πιὸ μεγάλες κοῦπες.
Τοῦ χαροκόπου λιγοςτὲς εἶναι οἱ χαρὲς στὸν κόσμο—
γιατὶ θὰ ρθοῦν τὰ γερατειὰ κι ὁ θάνατος στὸ τέλος.

ΡΟΥΦΙΝΟΣ

Σου στέλνω τὸ στεφάνι μου, Ροδόκλεια καλή μου,
πλεγμένο ἀπὸ τὰ χέρια μου μὲ λούλουδα δροσᾶτα.
Κρίνο, μπουμπουκὶ ἐκεῖ θὰ βρεῖς, ὀλόδροση ἀνεμώνη
καὶ τὸν ὑγρὸ τὸν νάρκισσο, τὸ γαλαζὶ ζουμπούλι.
Κι ὅταν μ' αὐτὰ στεφανωθῆς, μὴ μου εἶσαι καυχισιάρα—
Ἀνθίζεις καὶ μαραίνεσαι καθὼς καὶ τὸ στεφάνι.